

Catherine Walsh

How to write a love story

Vertaald uit het Engels door Ineke de Groot

A.W. Bruna Uitgevers

1

Sam

New York

‘Hij gaat je echt niet ontslaan.’

‘Misschien wel.’

‘Echt niet, Sam. Je bent zo’n beetje zijn protegé. En je bent ook nog eens een van de, wat zijn het, drie heteromannen in de uitgeverij? Dat willen ze wel zo houden.’

‘Heel grappig.’

Ik zet de telefoon aan mijn andere oor en pak de beker koffie van de nu al doodvermoeide barista aan. Het is nog geen acht uur ’s ochtends en de maandagochtendspits is in volle gang. Achter me staat een groep financiële medewerkers in een onberispelijk wit overhemd met open kraag hun mails te lezen terwijl ze op hun bestelling wachten. Ik val tussen hen nog niet eens zoveel op. Oké, mijn overhemd is zeker niet zo schoon en wit als dat van hen, maar ik heb vanochtend wel moeite gedaan. Alsof mijn baas, als hij ziet dat ik niet zoals altijd een zwarte spijkerbroek heb aangetrokken met de eerste de beste trui die ik kon vinden, zou zeggen: kijk, zo’n soort man heb ik nu nodig in mijn team. Of op z’n minst: deze man bezit een strijkijzer.

Het kan in elk geval geen kwaad.

‘Bovendien heeft hij gevraagd of je vroeg wilde beginnen.’

vervolgt Lizzie alsof ze mijn gedachten kan lezen. ‘Als hij je wilde ontslaan, dan zou hij gevraagd hebben of je na het werk nog even kon blijven.’

‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘Nou, zo zou ik dat doen.’

‘Maar je hebt helemaal geen werk.’

‘Pardon?’ zegt mijn zus geïrriteerd. ‘Denk jij nou echt dat de opvoeding van drie jongens onder de vijf jaar geen werk is?’

‘Op kantóór, bedoel ik,’ corrigeer ik mezelf en ik wurm me met de laptop tegen mijn borst gedrukt langs de rij. ‘Het soort werk dus dat ik straks ook niet meer heb.’

‘Doe niet zo zelig. Je mag pas zelfmedelijden hebben wanneer je straks op straat staat.’

‘Wanneer ik straks...’

‘Als,’ zegt ze snel. ‘Als dat onverhoopt gebeurt.’

‘Iemand oppeppen is niet je sterkste kant.’

‘Dat weet ik.’

Ik loop naar buiten en door het verkeer is ze moeilijker te verstaan. Ik zet het volume van de telefoon wat hoger.

‘Wil je Oliver nog gedag zeggen voordat we de verbinding verbreken?’ vraagt Lizzie.

‘Hij is pas drie maanden.’

‘Precies. Hij is zich aan het ontwikkelen. En dus moet hij de stem van zijn oom leren kennen.’

‘Weet je wat? Wanneer ik geen werk meer heb, zal ik een hele dag met hem doorbrengen. Een hele week zelfs.’

‘Het komt goed.’ Ze zegt het zo meelevend, dat ik er geen woord van geloof. ‘En zou het eigenlijk wel zo erg zijn?’

‘Zou het feit dat ik mijn baan kwijtraak nu wel zo erg zijn?’

‘Nou ja, je hebt heel hard gewerkt en...’

‘Ik hou van mijn werk, Liz!’

‘Oké. Sorry. Bel me als je meer weet. En doe alsjeblieft niets stoms.’

‘Ik beloof niks,’ zeg ik.

We verbreken de verbinding en ik lees opnieuw het korte mailtje dat ik al honderd keer heb gelezen sinds ik het gisteravond kreeg.

Kom morgen bij me langs.

Niet te geloven, toch? Dat kan van alles betekenen, van je krijgt een promotie tot pak je spullen maar. En dat snapt Lizzie totaal niet. Het maakt niet uit hoe goed ik mijn werk doe, er wordt in deze branche nu eenmaal flink bezuinigd. In de afgelopen maand zijn twee van mijn vrienden ontslagen. Zo staat de vlag er bij de uitgeverijen momenteel bij. Meer boeken en minder personeel, en degenen die nog wel werk hebben moeten een tandje bijzetten. De keren dat ik heb moeten overwerken zijn al niet meer te tellen. Ook in het weekend werk ik en ik lees in de trein. En oké, het is mogelijk dat ik al een beetje droomde van een wereld waarin mijn sociale leven niet afhangt van het feit of een auteur zijn manuscript wel of niet op tijd aanleverde. Maar dat is net zoets als iemand die overweegt zijn hoofd kaal te scheren, of iemand die al zijn spullen wil verkopen om een wereldreis te maken. Het was maar een droom.

En nu al helemaal.

Ik neem een slok koffie en loop met lood in de schoenen door de draaideur ons pand binnen en de lift in.

Richardson Books beslaat twee etages van een kantoorpand in het centrum van de stad. Als ik naar binnen ben is er bijna niemand. We hebben flexibele werktijden, en er zitten maar een paar vroege vogels aan hun bureau, die me geen blik waardig gunnen totdat Amy, een van onze assistenten, me opmerkt en in lachen uitbarst.

‘O, Sam,’ zegt ze en ze doet alsof ze een traantje wegpinkt. ‘Sammy-Sam. Sam-sam.’

‘Wat is er?’

‘Mooi overhemd, baas.’

‘Ik heb een gesprek straks en... Shit.’ Ik kijk naar mijn kleding en zie een grote bruine plek.

‘Staat je goed, hoor,’ zegt ze als ik de beker neerzet.

‘Hoe kan dat nou weer?’

‘Je beker lekt,’ zegt Deborah, praktisch zonder haar ogen van haar scherm af te wenden. Haar bureau staat tegenover dat van mij en ik denk graag dat ze dat stiekem wel gezellig vindt, al doet ze elke dag alsof ze het maar niks vindt. ‘Je had het deksel moeten controleren.’

‘Heb je het dan niet gevoeld?’ vraagt Amy die met haar telefoon mijn kant op wijst.

‘Nee, dat lijkt me wel duidelijk.’

‘Ik had het wel gemerkt.’

‘En daarom drink ik dus geen koffie,’ zegt Deborah.

Amy grinnikt. ‘De maandag slaat weer toe,’ zegt ze. ‘Als je pumps had aangehad, zou je de hakken ervan hebben gebroken.’

‘Dan is het maar goed dat ik ze niet draag,’ mompel ik tijdens het openknopen van mijn overhemd. De koffie is zelfs door mijn onderhemd gedrongen. Daardoor schiet Amy weer in de lach en juist op dat moment komt mijn mederedacteur Laura het kantoor binnen, nippend van een extra grote niet lekkende ijskoffie.

‘Waarom kleedt Sam zich uit?’

‘We gaan romantische boeken uitgeven,’ grapt Amy als ik het overhemd uittrek.

‘Lezers van romantische boeken hebben vast wel een betere smaak,’ zegt Laura. Ze trekt zich niks van mijn gekwetste blik aan en werpt me een van de vele dekens toe die ze onder haar bureau heeft liggen.

‘Niet naar haar luisteren, hoor,’ zegt Amy. ‘Je bent waanzinnig sexy. Als ik poly...’

‘Zeg, we zijn hier wel op ons werk,’ valt Deborah haar in de rede.

Laura geeft een schop tegen Amy’s stoel. ‘Zit jij foto’s te maken?’

‘Alleen maar van zijn armen.’

‘Verwijderen,’ zegt Laura dreigend. ‘Nu meteen.’

‘Maar hij heeft ze nodig om online de vrouwen binnen te halen.’

‘Echt niet.’

Amy wacht totdat ze zich heeft omgedraaid en wenkt me dan. Ik zie op het schermje een foto van me die best meevalt.

Ze heeft gelijk. Ik heb zulke foto’s wel nodig. ‘Stuur die maar als eerste naar mij toe.’

Ze knikt ernstig. ‘Als je nu net doet alsof je je overhemd weer uittrekt, dan kan ik een prachtfoto maken van je..’

‘Sámuel.’

We draaien ons tegelijk om naar de kamer naast ons waar iemand mijn naam brult.

O ja, dat dus.

Amy snuift hoorbaar als ik de deken om me heen sla om mezelf te bedekken.

‘Je wordt geroepen,’ zegt Deborah.

‘Je gaat me toch niet vertellen dat niemand hier een extra T-shirt heeft? Ik heb verleden week drie dozen goodiebags ingepakt en er is geen enkel T-shirt met logo over?’

Amy knippert een paar keer snel achter elkaar met haar ogen. ‘Ik heb nog wel een zwart jurkje in mijn la.’

‘Jij mag vandaag drie uur gaan printen,’ zeg ik tegen haar en ik draai me zo waardig mogelijk naar het kleine zijkantoor.

Laura haalt me in voordat ik halverwege ben. ‘Wat ben jij vroeg,’ zegt ze zo nonchalant dat ik moet lachen.

‘Hij wilde me spreken.’

‘Waarover?’

‘Dat weet ik nog niet.’ Ik val stil en kijk haar aan. ‘Waarom ben jij hier zo vroeg?’

‘Ik ben ambitieus,’ zegt ze, zo onschuldig als wat. ‘Wil je dat ik erbij ga zitten?’

‘Nee.’

We kijken elkaar aan en zij neemt langzaam een slok ijskoffie. Laura is mijn aartsrivaal op de werkvloer. Ze is hier een paar jaar geleden komen werken, maakte in ijltempo promotie en nu werken we samen als hoofd van de redactie. Ze is erg goed in haar werk en dat is mooi voor Richardson Books maar minder mooi voor mij, want ik ben ook erg goed in wat zij doet en dat was tot nu toe geen punt. Totdat we allebei dezelfde promotie wilden.

Des te meer reden om een van ons te ontslaan.

‘Ik vind het eng als je niet met je ogen knippert,’ zeg ik als ze doodstil blijft staan.

‘Dat weet ik.’

‘Sámuel!’

Shit. Ik sla de deken strakker om me heen. ‘Door jouw paranoia ben ik te laat.’

‘Dat was ook de bedoeling,’ zegt ze hard fluisterend. Ze trekt zich terug als ik mijn hoofd om de deur steek en mijn baas aan zijn bureau zie zitten.

Casey Richardson is, zoals hij dat zelf beschrijft, een ouwe rot in het uitgeversvak. Nog voor ik geboren was had hij al een hele loopbaan achter de rug. Hij is beroemd vanwege zijn neus voor talent. Zijn auteurs dragen hem op handen. Zijn personeel ook en daarom gingen er heel wat met hem mee toen hij dertig jaar geleden zijn eigen uitgeverij begon, met de bedoeling de beste sf- en fantasyboeken overal ter wereld in de boekenkast te krijgen. Zelfs nu hij drieënzeventig is, doet hij het nog steeds niet rustig aan. Hij leest meer dan wie dan ook. Hij komt nog steeds elke dag naar kantoor en hij is over het algemeen de eerste die arriveert en de laatste die vertrekt. Hij heeft me tien jaar geleden als redactieassistent aangenomen en ik kan me niet voorstellen dat ik ergens anders zou werken. Dat zou ik ook niet willen.

‘Je riep me, geloof ik?’ vraag ik, terwijl ik op de deurstijl klop.

‘Ik brulde je.’ Hij kijkt op van zijn telefoon en tuurt me over zijn bril aan. ‘Je hebt geen overhemd aan.’

‘Nee.’

‘Nou, goed. Doe de deur dicht.’

Ik aarzel en hij weet precies waarom.

‘Je bent niet ontslagen.’

Wat een opluchting. ‘Dat had je me wel in je mail kunnen vertellen.’

‘Sorry, hoor.’

Hij gebaart naar de fauteuil voor het bureau en ik doe de deur dicht voordat ik voorzichtig Melville uit de weg schuif. Caseys kat moet niks van me hebben, maar eigenlijk moet hij van niemand iets hebben (een soort katten-Deborah dus), dus ik trek me er niks van aan als hij naar me blaast.

‘Wat is er?’ vraag ik, een stuk relaxter nu ik me nergens meer zorgen over hoeft te maken.

Casey legt zijn telefoon neer en buigt zich naar me toe. Hij zet zijn vingertoppen tegen elkaar en zegt: ‘Ciara Sheridan.’

Ik wacht af, maar hij laat het daarbij. ‘Wat is er met haar?’

‘Wat weet je van haar?’

‘De dochter van Frank Sheridan? Ik weet dat ze de dochter van Frank Sheridan is.’

Casey kijkt me even aan. ‘Je hoeft niet te doen alsof, Sam. Ik weet dat je een fan bent, daarom heb ik je ook aangenomen.’

Oké, Ciara Sheridan. ‘Ze is enig kind,’ som ik op. ‘Tegen de dertig. Blauw is haar lievelingskleur.’

Casey trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Hij heeft dat ooit laten vallen tijdens een interview voor *The New Yorker*.’

‘O,’ zegt hij. ‘Ik bedoelde beroepsmatig.’

Ja, dat lijkt me logischer. ‘Ze schrijft misdaadromans. Vroeger in elk geval. Ze heeft onder een pseudoniem een serie geschreven.’

‘Dat klopt. Drie boeken. Drie zeer goede boeken zelfs. Maar

ze kreeg koudwatervrees toen haar echte naam bekend werd gemaakt en toen durfde ze er niet mee verder.’

‘Ik heb gehoord dat ze naar Frankrijk is verhuisd.’

‘Is dat zo? En waar heb je dat dan gehoord?’

Op Reddit. ‘Hier en daar.’

‘Nee, ze is naar Londen verhuisd,’ zegt hij. Hij zet zijn bril goed en kijkt op zijn computer. ‘Maar even voordat Frank overleed is ze terug naar Ierland gegaan. En daar woont ze nu.’

‘In zijn huis?’

‘In zijn huis.’

Ik fluit zacht. Franks huis is beroemd, bijna net zo beroemd als zijn boeken. Hij heeft het gekocht toen hij een miljoen boeken had verkocht en het werd het mythische pelgrimsoord voor zijn lezers. Hij woonde ver van alles en iedereen verwijderd en de plaatselijke bewoners lieten niks over hem los. Evengoed reisden mensen de halve wereld rond om er naar op zoek te gaan. Toen ik nog studeerde zat ik er ook over te denken, maar toen ik hier ging werken leek het me niet handig om een van onze auteurs te stalken. En al helemaal Frank niet.

Zelfs na zijn dood is Frank Sheridan nog steeds onze beroemdste schrijver. De Ravian-boeken, een fantasyreeks bestaande uit negen grandioze delen, kent ruim tien miljoen verkopen, mede te danken aan een uiterst succesvolle filmtrilogie. Alles wat maar enigszins met hem te maken heeft levert goudgeld op, dus als Casey het nu over zijn dochter heeft...

‘Gaat zij iets anders schrijven? Onder haar eigen naam?’ Door de gedachte alleen al ga ik meer rechtop zitten. De marketingaanpak zal een makkie zijn.

Maar Casey laat het achterste van zijn tong niet zien. ‘Dat klopt.’

‘Een fantasyboek?’

‘Dat is wel de bedoeling.’

‘Ze gaat dus eindelijk haar vader opvolgen.’

‘Zo zou je het kunnen zeggen. Ze is *De laatste berg* aan het schrijven.’

Ik lach, zoals iedereen als hun baas een mop vertelt. Maar Casey zegt verder niks. Hij tikt langzaam door op zijn toetsenbord en wacht totdat het kwartje bij me valt.

Dat duurt even. ‘*De laatste berg*.’

‘Ja.’

‘Zoals...’

‘Ja.’

‘Ciara Sheridan is *De laatste berg* aan het schrijven?’

Casey kijkt even naar de deur en ik pers mijn lippen op elkaar. ‘Sorry,’ zeg ik, een stuk zachter. ‘Maar... hoe dan?’

De Ravian-reeks had uit tien boeken moeten bestaan en niet uit negen. Jarenlang werd *De laatste berg* aangemerkt als het hoogtepunt van twintig jaar verhalen vertellen. De ultieme afsluiting. Toen Frank overleed, legde ik me, net als iedereen, erbij neer dat ik nooit zou weten hoe het afloopt met de personages met wie ik was opgegroeid, met hun wereld die ik prachtig vind. En nu...

‘Hij heeft uitgebreid aantekeningen gemaakt,’ vervolgt Casey.

‘Hij zei dat niemand anders het mocht schrijven.’

‘Niemand anders, zijn dochter uitgezonderd. Dat maakte hij alleen niet bekend. Hij wist dat de druk voor haar hoog zou zijn.’

‘Maar nu schrijft ze het toch?’

‘Ja.’

‘Maar ze is...’ Ik schud mijn hoofd. ‘Maar hij heeft niet...’

‘Sam?’

‘Ik kan maar beter even gaan zitten.’

‘Je zit al.’

O.

Casey schuift een glas water naar me toe.

‘Frank heeft een paar jaar geleden contact met me opgeno-

men,' legt hij uit terwijl ik een grote slok neem. 'Hij zei dat hij was begonnen met schrijven maar niet geloofde dat hij het af kon maken. Ik wist dat zijn gezondheid te wensen overliet en nam aan dat hij sentimenteel geworden was. Maar na zijn dood kreeg ik wat brieven en spullen die hij me had nagelaten. Er zaten uitgebreide aanwijzingen bij over zijn laatste manuscript. Het kwam erop neer dat hij wilde dat Ciara het af zou maken. Ik liet haar een paar maanden met rust voor ik haar belde. Ze hapte meteen toe toen ik vroeg of zij het wilde schrijven.'

Ze hapte meteen toe.

Ciara Sheridan hapte meteen toe.

Het team zal uit zijn dak gaan.

We hoeven er niet hard voor te werken. Al rekenen we vijftig dollar per boek, dan nog zou men het kopen. In hardback, paperback, speciale uitgave, exclusieve uitgave, met extra materiaal, een boxset met alle delen. We zouden de hele serie een nieuw jasje kunnen geven. Geen gezeur meer over minder geld uitgeven. We zouden misschien zelfs het aantal personeelsleden moeten verdubbelen om dat allemaal aan te kunnen.

Mijn hart slaat op hol als ik eraan denk. Het laatste boek van Frank Sheridan. Het laatste boek van Frank Sheridan. Het is zover. Hierdoor worden alle avonden doorwerken en elke lange mail goedgemaakt. Hierdoor worden...

Casey schuift met wat papieren. 'Ik denk alleen niet dat ze het kan.'

Ik kom met een dreun weer op de aarde terecht. 'Hoe dat zo?'

'De eerste hoofdstukken waren goed,' zegt hij. 'Zelfs zo goed dat ik je er al weken geleden over wilde vertellen, maar ik wilde het boek eerst op mijn bureau hebben liggen voordat we het bekend zouden maken. We kunnen ons geen fouten permitteren.'

'Dat begrijp ik,' zeg ik langzaam. 'Wat is er dan mis?'

‘Ze heeft sindsdien niks meer geschreven. Ze heeft me al vijf weken niks gestuurd en ze reageert al twee weken amper op mijn mails.’

‘Misschien is ze gewoon hard aan het werk,’ opper ik.

‘Misschien wel,’ beaamt hij. ‘Maar misschien ook niet.’

‘Denk je dat ze zich terugtrekt?’

‘Ze heeft het er moeilijk mee. Dat heeft ze me in haar laatste bericht laten weten.’

Ik zak verward onderuit. ‘Dan halen we er een ghostwriter bij. Zetten we haar naam op de omslag. Zolang het verhaal maar klopt.’

Casey frons zijn wenkbrauwen, maar ik zie het probleem niet.

‘Of we zeggen dat ze aan het boek heeft bijgedragen,’ vervolgt ik. ‘Ze heeft via Zoom contact gehad, heeft wat namen voor de personages verzonnen. Welke beroemdheid doet dat nou niet?’

‘Maar het is niet zomaar een boek. En Frank heeft heel duidelijk gemaakt dat alleen zij het mocht schrijven en niemand anders. Toen ze zo snel toehapte, hoopte ik dat ze er klaar voor was, maar ik denk dat we haar handje vast zullen moeten houden.’

‘Wil je haar naar New York halen?’

‘Dat heb ik voorgesteld, maar dat wil ze niet. Ze heeft het thuis te druk.’

‘Waarmee dan?’

‘Daarom wilde ik je spreken,’ zegt hij. Melville springt van de ene stapel papier naar de andere. ‘Ik had de hoop dat je voor me naar Ierland wilde gaan.’

‘Naar...’ Ik kerm als de kat recht op mijn schoot springt en zijn nagels in mijn bovenbenen drukt. ‘Pardon?’

‘Naar Ierland,’ zegt hij als ik Melville aanspoor om van me af te gaan.

‘Wat moet ik dan doen?’

‘Tets wat zo ontzaglijk is kan niet in een paar mails worden uitgelegd. Ik wil dat je samen met haar Franks aantekeningen doorneemt. Ik denk namelijk niet dat zij van de losse stukken één geheel kan maken en jij kent die personages van haver tot gort.’

‘Bedoel je daarmee dat ik een gigantische nerd ben?’

‘Ik bedoel daarmee dat het mijn oplossing is om het belangrijkste boek uit te geven waar ik ooit aan heb gewerkt.’

‘Paul zou over een paar dagen zijn opzet terugsturen,’ help ik hem herinneren. Hij is de lastigste auteur die ik onder mijn hoede heb, maar hij schrijft enorm verkoopbare boeken. Als hij daar zin in heeft.

‘Dat kunnen we prima oplossen. Amy wil maar wat graag aan meer boeken werken.’

‘Dat verdient ze ook, maar...’

‘Sam,’ valt hij me in de rede, en ik houd mijn mond. ‘Ik vraag je om de redactie op je te nemen van het laatste boek van een van de populairste reeksen ter wereld. Een reeks waarvan jij in je jeugd al boeken van las. Als dat boek aan alle kanten klopt, dan zal dat bepalend zijn voor je carrière. Heb je daar wel of geen interesse in?’

‘Dat zou een droom zijn die uitkomt,’ geef ik toe, en ik zie hem bijna glimlachen.

‘Dan is dat geregeld. Is je paspoort nog geldig?’

‘Dat geloof ik wel.’ Ik ga anders zitten als Melville zich uitrekt en op het raamkozijn plaatsneemt. ‘Wie weet er allemaal van af?’

‘Verder niemand. Op Ciaras verzoek houden we het stil. Ze wil niet dat het bekend wordt.’

‘Ze is toch geen kluizenares, hoop ik?’ Ik zie al iemand voor me die me opneemt door een spionnetje en roept dat ik weg moet wezen, maar Casey schudt zijn hoofd.

‘Ze vindt de druk van al die aandacht gewoon niet fijn.’

‘Dan heeft ze wel het verkeerde boek gekozen om te schrijven,’ mompel ik.

Hij neemt me vorsend op. 'Ik kan anders Laura wel vragen om het te doen als jij niet...'

'Nee,' zeg ik snel. 'Sorry. Ik moet het even laten bezinken.'

'Dat snap ik. Het is ook heel ingrijpend allemaal, maar ik wil graag dat jij het doet, Sam. Ik vertrouw erop dat het jou gaat lukken.'

'Maar hoe kan ik...'

'Ik stuur je een mail met alle details.'

Daarmee bedoelt Casey dat ik weer aan het werk moet.

'Nou, goed,' zeg ik als zijn telefoon begint te rinkelen. 'Dan ga ik mijn werk verdelen.'

'Heel goed. En Sam?'

'Ja?'

'Regel een overhemd, oké?'